

## C I S M O L L

So pocht das Schicksal an die Pforte

Beethoven

Отмахна той завесите и тихо  
 Застана предъ отворений прозорець.  
 Таинствена и чудна лятна нощъ  
 Полъхваше съ дихание си морно,  
 И леяха надъ сънний миръ приветно  
 Сияние рой трепетни звездици;  
 Невнятенъ говоръ водяха съсъ тяхъ  
 Въ градината събудените ветки.  
 Нощта бе ясна; но злокобенъ мракъ  
 Се сбираше Бетховену въ душата —  
 И той кръзъ него нищо не съзре.

И тихо пакъ отдръпна се назадъ,  
 Презъ стаята премина и замисленъ  
 Той седна предъ отворений роялъ...  
 Разсипаха се звуци буренъ вихъръ  
 И трепнаха прекъснати. Ръце  
 Отпусна той и смъртнобледенъ ликъ  
 Безпомощно обори на гърди.  
 И въ мрачния му умъ злокобни мисли  
 Се зароиха, сепнати за мигъ,  
 Тъй както искри изподъ пепельта  
 На току що разровена жарава:

— «За мене всичко свършено е вече!  
 Слепеца няма слънцето да види.  
 Въвъ безпросветна нощъ залутанъ, само  
 Живее той — да чувства адский ужасъ  
 На забубата безвъзвратна своя. *Ка туй изо е забубинъ без-*  
 Слепецъ! За менъ залязоха навеки *възвратно.*  
 На слънцето лучите — съ звуковете  
 На музиката... А едни, едни  
 Те даваха животъ на моя духъ  
 И светлина на гордите ми чувства.  
 Азъ доживяхъ самичъкъ да се видя